

Hồi 31

Bắc Hớn Vương đuổi người trung nghĩa

Hồ Diên Táng giết đứa gian manh

Bấy giờ vua Bắc Hớn là Lưu Quân nghe nước Tống dẹp yên các trấn rồi, bèn hội quân thần mà thương nghị:

- Vả Tiền quân của ta là cùng vua Thế Tôn nhà Hậu Châu với Tống Thái Tổ đều có đại chí trong thiên hạ, nay bờ cõi đã thuộc về nước Tống rồi, lẽ đâu ta chiếm cứ một chỗ này mà thôi sao?

Quan Giám nghị là Hồ Diên Đình quỳ tâu:

- Tôi nghe nói vua Tống là chúa thông minh, lại mạnh mẽ, các nước đều quy hàng, chúa công có một góc đất mà binh tướng chẳng bao nhiêu chống cự với nước Tống sao nổi? Chi bằng đầu phục để khỏi dấy binh can cự lập nghiệp.

Lưu Quân nghe tâu còn đang do dự, thì có quan Khu mật phó sứ Âu Dương Phương quỳ tâu:

- Hồ Diên Đình âm mưu với Tống, nên khiến chúa công như vậy. Vả đất Hà Đông địa thế hiểm trở, các vị đế vương trước cũng nhờ địa thế mà dựng nên cơ nghiệp. Nay nếu không tranh chấp nhau thì bờ cõi ai nấy giữ, lẽ nào lại chịu đầu hàng kẻ khác? Xin chúa công chiếu theo luật nước mà chém Hồ Diên Đình đi, để răn chúng. Nếu nước Tống có đem binh đến, tôi xin ra sức cự địch cho.

Lưu Quân nghe theo dạy đem Diên Đình ra chém.

Quốc cụ là Triệu Toại tâu:

- Mấy lời của Hồ Diên Đình tâu đó là lời trung, chẳng phải âm mưu với Tống, nếu chúa công nghe lời đem chém thì Tống trào sẽ đem binh đến đánh nước ta. Nếu chúa công không muốn dùng Diên Đình nữa thì cắt chúc mà đuổi về dân dã, như vậy phải trọn nghĩa vua tôi.

Lưu Quân nghe lời tâu, bèn khiến lột chúc Hồ Diên Đình. Đuổi ra khỏi trào.

Diễn Đình tạ ơn lui ra. Đợi ngày ấy đem vợ con về Phong Châu. Âu Dương Phương chưa bằng lòng còn muốn lập mưu mà giết Diễn Đình, bèn đòi bộ hạ mình là Trương Thanh, và Lý Đắc bảo: "Hai người hãy đem ít trăm quân lên theo Hồ Diễn Đình thừa dịp mà giết nó, sau này ta trọng thưởng."

Hai tên ấy lãnh mạng, dẫn vài trăm quân theo sau.

Bấy giờ Hồ Diễn Đình đi cùng gia quyến đến trạm Thạch Sơn, trời đã gần tối bèn vào đó tạm nghỉ.

Đêm ấy hai vợ chồng buồn rầu, mới dạy quân đem rượu ra uống cho giải khuây, qua canh hai, nghe ngoài quán có tiếng la om sòm và lửa cháy tung bùng.

Có người vào báo:

- Có ăn cướp đến!

Diễn Đình đang say vội hỏi gia quyến chạy cho mau để lánh nạn, nhưng chưa kịp ra đã bị Trương Thanh và Lý Đắc xốc vào bắt cả gia quyến mà giết hết, lại lấy sạch của cải mà đi. Lúc ấy vợ Hồ Diễn Đình là Lưu thị bỗng một đứa con nít chạy vào một nhà xí nên trốn khỏi.

Đến lúc canh tư, Lưu thị mới tỉnh hồn than:

- Dè đâu bọn ta bị ăn cướp sát nhơn như vậy, làm cho mẹ cực không có nương tựa.

Than rồi khóc lớn. Xảy nghe sau lưng có tiếng người hỏi:

- Người đàn bà kia, có việc gì đến chỗ này than khóc như vậy.

Lưu thị nghe hỏi quay đầu lại thì thấy đó là người lạ mặt. Người ấy hỏi tiếp:

- Nàng là ai mà đến đây chỉ có một mình?

Lưu thị nói:

- Tôi là người ở xứ này, vợ của quan Giám nghị Hồ Diễn Đình mới đây cách chức đuổi về xứ sở, đi đến nơi đây rủi bị ăn cướp giết hết, may còn lại một mình tôi và đứa bé này trốn khỏi mà thôi. Nay tôi không biết dựa vào đâu để sống đỡ.

Người ấy nghe nói cũng than dài:

- Ta đây cũng ở Hà Đông làm chức Lượng Viên tên là Ngô Trang, hơn giết chồng nàng khi nấy là gia tướng của Âu Dương Phương tên là Trương Thanh và Lý Đắc. Nàng phải bỗng con mà trốn đi chỗ khác, nếu ở đây ắt không toàn mạng.

Nói rồi bỏ đi ra...

Lưu thị đang lúc sợ sệt, lại nghe ngoài quán có tiếng la ó um nữa. Té ra là lũ lâu la khác tràn vào bắt Lưu thị đem nộp cho chủ trại mình là Mã Trung.

Mã Trung thấy nàng liền hỏi:

- Nàng ở đâu? Bồng con tới đây có việc gì?

Lưu thị thuật hết các việc. Mã Trung nói:

- Có người báo cùng ta rằng: Trong quán này có một vị quan lớn bị ăn cướp, nên ta muốn đến mà khiến chúng nó phải chia cho ta, nay lại gặp việc khốn của nàng như vậy, thôi nàng hãy chịu theo ta về nhà nương nấu mà nuôi con, đợi ngày sau có báo cừu cho chồng nàng như vậy ước đợi chăng?

Lưu thị nói:

- Tôi bị oan lớn này, còn là thân, tôi xin vâng lời đại vương dạy.

Mã Trung dẫn Lưu thị về nhà thì trời đã gần tối, mới kêu gia quyến, mà bảo dọn dẹp chỗ cho mẹ con Lưu thị ở, rồi Mã Trung trở ra sơn trại.

Lưu thị ở an rồi, bèn mượn người lên tới quán kiếm thầy chồng mình mà chôn, xong xuôi trở về chăm chỉ nuôi con, chờ ngày báo oán. Lưu thị ở đó bảy năm thì con đã lớn, Mã Trung đặt tên là Khước Lang. Mã Trung lại đem đến thầy mà cho học. Phước Lang lớn lên thì mặt đen mắt tròn giống như Uất Trì Cung đời nhà Đường. Phước Lang tập việc binh pháp, đến khi mười lăm tuổi thì bắn hay và võ nghệ cũng giỏi, thường hay cầm cây Hồn Thiết thương, không ai cự lại. Mã Trung thấy vậy mừng thầm, bèn đặt tên lại là Mã Táng.

Ngày kia Mã Táng đi với Mã Trung dạo chơi ngoài đường, thấy một tốp đang khiêng một tấm bia lớn có đề sáu chữ: "Thượng Thụ Quốc Âu Dương Phương". Mã Trung ấy thấy tấm bia ấy thì có sắc giận.

Mã Táng hỏi:

- Có gì cha thấy tấm bia đá đó có mà nổi giận như vậy?

Mã Trung nói:

- Vì thấy bia đề tên của Âu Dương Phương thì cha nhớ lại cách đây mười lăm năm nay, tên ấy giết Hô Diên Đình và cả gia quyến người. Chớ cha biết đặt con cái của Hô Diên Đình còn sót lại ở đâu thì cha sẽ bảo hộ đặt mà trả thù cho người.

Mã Táng nghe nói, cũng đem lòng giận và nói:

- Nếu tôi là con của Hô Diên Đình thì tôi nguyện hết sức mà trả thù ấy.

Mã Trung nói:

- Ý cha tướng mẹ ngươi rõ biết việc ấy lắm, ngươi hãy về và hỏi lại.

Khi Mã Táng về tới nhà mới than thở hỏi mẹ có tích làm sao mà Âu Dương Phương giết Hô Diên Đình và gia quyến của người. Lưu thị nghe con hỏi đến sự tích ấy, bèn khóc òa mà thuật hết các việc đầu đuôi rồi nói:

- Con thiệt là con của Hô Diên Đình, còn cha con bây giờ đây là kẻ phụ.

Mã Táng nghe rồi liền té xuống bất tỉnh nhân sự. Mã Trung hay đặng chạy đến mà cứu tỉnh.

Mã Táng khóc rằng:

- Nay con nguyện đi trả thù ấy cho đặng.

Mã Trung nói:

- Vả Âu Dương Phương ở Hà Đông làm quan lớn, quyền thế to, có quân sĩ cũng đông, phải chờ dịp làm mới đặng. Vậy từ nay kêu ta bằng chú mà thôi, và cứ theo họ gốc của ngươi kêu là Hô Diên Táng.

Táng lạy thưa và nói:

- Nếu chú nó có mưu kế chi báo thù đặng, thì xin giúp tôi với. On ấy dầu sống thác ngàn năm cũng ghi vào lòng.

Mã Trung đương lúc tìm mưu kia kế nọ, xảy có người vào báo nói:

- Có Kiến Trung tới thăm.

Mã Trung lật đặt ra rước vào bèn khiến Diên Táng ra mắt.

Kiến Trung hỏi:

- Chú trai này là ai vậy?

Mã Trung nói:

- Con nuôi của ta, tên là Hô Diên Táng đó.

Nói rồi bèn hỏi Kiến Trung tới thăm hay có việc chi?

Kiến Trung nói:

- Tôi mới đoạt của bọn cường nhon đặng một con ngựa tốt lắm, tên là Ô Long mã, tôi muốn đem tới Hà Đông mà bán cho Âu thừa tướng, nhon dịp đi ngang qua đây ghé thăm anh.

Mã Trung nói:

- Nếu em có ngựa tốt, xin nhường lại cho cháu, vì nó đang cần kiếm một con như vậy.

Kiến Trung nghe nói liền chịu cho. Mã Trung lòng mừng, bèn hối trong nhà dọn tiệc mà đãi Kiến Trung. Đang khi ăn uống, Mã Trung bèn thuật hết các việc của Hô Diên Táng cho Kiến Trung nghe.

Kiến Trung nghe nói rất giận và nói:

- Anh chớ, tôi có một kế giết Âu Dương Phương đang!

Mã Trung hỏi:

- Anh có kế cho xin cho em biết.

Kiến Trung kêu Diên Táng lại gần mà dặn:

- Nay ngươi muốn quyết ý trả thù cho cha ngươi, vậy ngươi hãy đem con ngựa này dâng cho Âu thừa tướng mà làm lễ ra mắt. Hễ va chạm con ngựa này chắc sao cũng hỏi ngươi muốn làm quan hay không, thì ngươi đừng vội đi, cứ xin ở hầu hạ mà thôi, như vậy chắc va chạm mà cho ngươi vào ở trong nhà, thì ngươi hãy thừa cơ mà giết va.

Táng cúi lạy lãnh kế.

Khi tiệc xong rồi, Kiến Trung từ giã mà về sơn trại, còn Hô Diên Táng qua ngày sau từ giã cha mẹ, rồi lên ngựa đi.

Nói về Hô Diên Táng đi tới Hà Đông hỏi thăm dinh của Âu Dương Phương mà đến, gặp kẻ giữ cửa vào thưa rằng:

- Kẻ tiểu nhơn có một con ngựa tốt lắm, đến dâng cho Thừa tướng làm lễ ra mắt.

Dương Phương nói:

- Ngươi quê quán xứ nào, tên họ chi?

Hô Diên Táng thưa:

- Tôi họ Mã tên Táng ở Phong Châu.

Phương hỏi:

- Con ngựa của ngươi giá đáng bao nhiêu?

Táng thưa:

- Nó thật vô giá.

Dương Phương nghe vậy mới nghĩ thầm:

- Thằng này chắc muốn việc chi đây chứ chẳng không?

Liền kêu vào nhà để dò hỏi, thì Diên Táng nói không tham tiền, chẳng muốn quan chức, chỉ xin hầu hạ Thừa tướng, để sống cho thỏa ý mà thôi.

Dương Phương thấy Diên Táng diện mạo khôi ngô, ra dáng con nhà, lại xin ở làm tôi tớ, liền chấp nhận làm gia tướng.

Một đêm kia, nhằm tiết Trung thu, Dương Phương cùng phu nhân dọn tiệc ở vườn hoa để thưởng nguyệt.

Khi Âu Dương Phương uống rượu đã say, Diên Táng thăm nhủ:

- Lúc này còn chưa ra tay thì biết chừng nào mới xong được.

Diên Táng nghĩ như vậy liền rút dao ra, xảy thấy ở ngoài có người xách lồng đèn bước vào mời Âu Dương Phương đi ngủ. Diên Táng lật đặt giấu con dao than thầm:

- Thằng này chưa tới số! Vậy phải chờ dịp khác sẽ ra tay.

Bấy giờ Triệu Toại sợ để Âu Dương Phương là Thừa tướng lâu ngày thì sanh rồi rắc trong nước, bèn vào chầu tâu với Lưu Quân:

- Âu Dương Phương có tội giết kẻ tướng sĩ, âm mưu hại người trung lương, nếu chúa công không trừ khử, tôi e trong nước sẽ loạn lạc.

Lưu Quân nghe tâu liền hội quần thần, và giao cho Đinh Quới tra xét mọi việc, rồi giáng cấp Âu Dương Phương xuống là Đoàn luyện xứ. Âu Dương Phương mắc cỡ, nên dâng biểu từ chức mà về quê quán.

Lưu Quân nhậm lời, truyền cấp xe cộ chở gia tài Âu Dương Phương về Hồn Châu.

Khi về tới nhà bà con quyến thuộc đến thăm viếng chật trong ngoài.

Bấy giờ vào tháng chín, nhân ngày sanh của Âu Dương Phương, gia đình dọn tiệc đãi bà con. Tối đến, vợ chồng Âu Dương Phương vui say cho đến gần canh hai. Diên Táng ở ngoài hiên một mình, than thầm:

- Bấy lâu ta muốn trả phụ thù mà chưa được, hay trời không chịu giúp mình chăng?

Nói rồi lau nước mắt, trở vào phòng ngủ, trong giấc mộng thấy ngoài cửa có một số người mình máu tươi, chạy đến trước cửa kêu lớn:

- Cha mẹ ngươi bị Âu Dương Phương sát hại, mà nay ngươi chưa báo thù còn đợi chừng nào?

Diền Táng nghe nói giựt mình thức dậy, lại nghe có tiếng quân kêu:

- Bớ Mã Táng! Tướng công cho đòi ngươi, phải đến cho mau.

Diền Táng lật đật cấp theo một cây đao, chạy vào phòng, thì Âu Dương Phương nói:

- Ta bữa nay uống rượu đã say rồi, vậy ngươi hãy hết lòng canh giữ cho ta ngủ.

Diền Táng nghĩ thầm:

- Thằng này đã tới số rồi, ta phải ra tay mới được.

Lúc ấy đã gần canh tư, Diền Táng nhìn thấy mọi người đều ngủ hết bèn rút dao trở vào phòng, chụp đầu Âu Dương Phương hỏi lớn:

- Ngươi có biết ta là con của Hô Diên Đình hay không?

Âu Dương Phương nghe nói thất kinh, nấn nỉ:

- Xin tha cho ta thì nhà cửa, châu báu, tài sản này ta sẽ cho ngươi hết.

Diền Táng không nghe, rút dao đâm vào bụng Âu Dương Phương rồi bỏ chạy. Gia quyến Âu Dương Phương đang xôn xao, Diền Táng chạy ra nhà trước thấy một bà già quỳ gối xin tha mạng.

Diền Táng nói.

- Bà không can chi. Hãy vào nhà lấy tiền bạc và châu báu với tôi.

Bà già theo Diền Táng vào dọn một xe tiền bạc và châu báu rồi chở đi, còn Hô Diên Táng lấy máu của Âu Dương Phương đề bốn câu thơ trước cửa, rồi lên ngựa đi thẳng về nhà thưa với mẹ:

- Nay con đã giết được Âu Dương Phương, lại được vàng bạc châu báu đem về đây nữa.

Lưu thị nghe nói rất hài lòng.

Qua ngày sau, Diền Táng đến thăm Mã Trung. Mã Trung hỏi:

- Ngươi đã trả được phụ thù chưa?

Diền Táng nói.

- Nhờ uy đức của chú nên cháu đã giết được Âu Dương Phương rồi, lại đề bốn câu thơ trước cửa để làm dấu tích.

Mã Trung thất kinh nói:

- Nếu Hớn vương biết được, thì bọn ta ắt bị tru di. Vậy người phải mau mau sửa soạn trốn qua núi Hạ Lan, ở cùng hai chú người là Kiến Trung và Kiến Lượng mà tị nạn.

Hồ Diên Táng vâng lời từ giã ra đi.

Lời bàn:

Tham vọng con người là nguồn gốc của lòng ganh tị. Đã ganh tị thì không còn biết trọng nhân tính.

Những kẻ giành tị lợi dụng sơ hở của kẻ khác để củng cố địa Vị của mình. Hành động của kẻ ganh tỵ bao giờ cũng muốn hại người khác, chính vì vậy mà sanh ra mọi oán thù trong cuộc sống. Lưu Quân một lãnh chúa nghe lời kẻ ganh tỵ, đố kỵ người trung nghĩa, không hiểu được lòng của kẻ can gián mình, thì đó là một vị vua không sáng suốt.

Phụ thù là một trách nhiệm đối tới con cái. Làm con không thể sống chung những kẻ giết cha mình thì đó cũng là lẽ thường tình đối với những người con có hiếu. Những đứa con có hiếu không thể dung tha kẻ đã làm hại cha mẹ mình, dù phải hy sinh cả cuộc đời, Diên Táng giết Âu Dương Phương, tuy là tàn ác nhưng đúng về đạo hiếu lại rất thỏa đáng.

- o O o -